't Hollandts
ROMMELZOOTJE,

Vertoonende de gantsche Gelegentheyd

VAN

Het Benaaudt, Ontzet, en Gewapent

AMSTERDAM.

Gedruckt op de Pars / in 't Jaar
der Snaphaanen.

't Hollands Rommelzootje.

GRootvaêr van men Beſtemoeder.
Waarmondszoon, zant Jacobs broe-(der,
Hooft en heer van Jozefs ſchuur.
Landman, zonder Hof of Akker,
Tijdverdrijver, trouwe makker,
Luiſter na men avontuur:
Aan den Amſtel was men kluisje,
Eerſt geteikent met 'et kruisje,
Van de Prieſter uit 'et Gooi;
Des verkreeg ik winſt en zeegen,
Uchtentdauw en avondreegen.
Altoos ſtond men Kooltuin mooi.
Deze voorſpoed deê me glimmen,
En de Toorentrans beklimmen,
Tot een hóón van 't nijdig oog;
Doch geen Landmuis mochtme deeren,
Niemand dorſt men macht braveeren;
Want men Wapen hing te hoog.
Aan de Vecht gaf ik gebooden.
In den breeden Raad der Gooden,
Sprak ik voor 't Gemeene beſt.
Dorſt een Paap na 'et Raadhuis ſteeken,
Ik ſchreef Wetten tot 'et Preeken,
En verdreef terſtond de Peſt.
Vrye Vreede was men wenſchen.
Och! wat zijn de meeſte menſchen,
Bijſter dom. Ik ſchenck 'er Wijn.
Ik giet Oly in 'er wonden.
Ik heb Arons roê gevonden;
Maar men noemt 'er vrucht fenijn.
d'Oudſte van de Waterleeuwen,
Is te bijſter in 'et ſchreeuwen,
Door 'et miſſen van zen roof.
En het puikje van den Adel
Wil te qualik uit de zadel
Van het Gelderſze geloof.

ALs Niet, koomt tot Iet
Dan is 't allemans verdriet.

Zegt het gemeen ſpreekwoord, en de waarheid daar van, is, na 'et gevoelen van veel Verſtandige, omtrent Amſterdam, in 't openbaar gezien; want deeze Stad, zijnde, in weinig tijds, uit den drek, tot aan de wolcken, opgeſchooten, heeft doorgaans, in 'er vermoogen, getracht om 'er Naburen de loef af te ſteken, en de Vlag van de Steng te halen. Gebruikende, daar toe, nu Geld en dan Liſt: waar van de Steeden Uitrecht en Haarlem, voor eenige jaren, genoegzaame proeven hebben genooten; doch in andre dingen, als in 't bezorgen der Armen, bevorderen der Vrede, en diesgelijke deugden, gaatze al d'andre te boven; invoegen dat men, het Goede tegens het Quade opwegende, zal bevinden, datze zo ſwart niet is als men 'er wel póógt af te malen; en datze, niet alleen by d'andre Steeden van Holland mag ſtant grijpen; maar dat 'er beſtiering, voor een voorſchrift van een gelukkige en welgeſchikte Regeering word gehouden.

Doch dat de Zeeuwen de Vreêmakers, en voornamelik d'Amſterdammers, vervloeken, is zo vreemt niet; wijlze, daar door van het ſtelen en roven, daar toeze, van de Wieg af, zijn opgevoed, worden getrokken, en, als met een kappeçon, in de baan der oprechtigheid, gehouden. Uit een zelfde oorzaak is het morren van den berooiden en ſlamppampenden Adel oorſpronckelik; doch echter mogt Holland, zonder verbreekinge van d'Eendracht, en zoo diergeſwoore eeden, geen byzondre afdanckinge beginnen; wijl het krijgsvolck, niet onder den Eed van dit of dat Lid; maar, onder die van het gantſche lchaam is begreepen. En van deeze Misſlag, die ten voordeel van Holland, en dienvolgende, voornamelik, voor Amſterdam, dat de meeſte kooten opzet, was aangelegt, word de meeſte ſchuld wel op de Bikkers gelegt: Des liep het gerucht onder de Gemeente, zoo haaſt als men de Troepen van zen Hoog-

Hier begint de twist te groejen.
Ieder poógt men Boom te snoejen,
Die, door last van Peeren, kraakt;
Maar mijn trouwe Hovenieren,
Zien de Post zoo haast niet swieren,
Of de Poort word toegemaakt.
Leeuwemond sprong uit de haagen,
Om, ik weet niet wat, te waagen.
Flukx was al men huis in roer.
Al men Zoonen, al men Knapen,
Riepen: Wapen, Wapen, Wapen;
Dit gelt Koenraad en zen Broêr.
Heer, wat zag men oog al grillen.
Luit begon zen Piek te drillen.
Warnar sloeg voort op de Trom.
Lammert, met zen loome schoncken,
Riep, wijl Griet de lont liet voncken,
Wachtje, wachtje Boer, ik kom.
Steeve, met zen kromme steeve,
Wou de Beer de doodsteek geeve;
Want de Vrybrief was gescheurt;
Maar, helaas! hoe kan 't verkeeren?
't Schaapje wil zich meê verweeren,
En 't heeft voort de huit verbeurd.
Graaf begon terstond te graven.
Hardloop riep, in 't luchtig draven,
Gasten, neemje Wacht wel waar.
Pas op stroopers en op boeven.
Wiltje Kruid en Loot beproeven;
Want de Vryheid loopt gevaar.
Man je Scheepen en je Sloepen
Met'et uitschot vande Poepen. (Schreur,
Schroom geen Schoefzer noch geen
Laat 'er deur de Spietzen danszen;
Want die lompe en plompe hanszen
Gaan toch met de vetjes deur.
Roem van Trooje, schrik der Grieken,
Drijf nu, opje witte wieken,

heid, voor deeze Stadspoorten vernam, dat 'et alleen om de verneederinge van dat Geslacht te doen was. Andre waren van een heel ander gevoelen; zeggende dat het zen Hoogheid alleen op de Amsterdamsze Geldkas, van wiens Hailigdom hy alreede een klein straaltje had gezien, had gemunt, en dat hy, hebbende het Krijgsvolck genoegzaam onder zijne gehoorzaamheid, zich, door dat middel, tot d'Opperheerschappye zou hebben verheerlikt. Van welk gevaarlik en staatzuchtig voorneemen, hy zijn Schoonbroeder, den jongen Koninck van Schotland, door brieven, zoo men zegt, had bericht, met belofte van hem, zoo haast hy zijn werck had volwrocht, op de Troon van Engeland te zetten. Doch zulkx kan, in my, niet komen; maar ik geloof, dat zen Hoogheid geen ander inzicht heeft gehad, dan Amsterdam, door het zelfde middel dat zy wilden verwarpen, tot het besluit van d'andre vereenigde Leden en Steden te brengen, en sommige hardhoofdige dringers uit 'et gebied te zetten. Welck vermoogen d'Amsterdammers, in den Jaren ons Heeren 1617, in de Maand van April, zelfs aan de Generaliteit, en den Heere Stadhouder hebben overgegeven; invoegen, dat dit bedrijf, van sommig Staatkundige, voor d'eenige oorzaak van des Advocaats dood, en d'onhailen die daar op volgden, wierd geteld: want, na dat men verscheiden malen, doch vruchteloos, na bequame middelen, om d'Ingezeetenen, die, in 't stuk van Religie, dapper verschilden en overhoop lagen; ja, elckander, als geswoore vyanden, handelden, te bevredigen, had gezocht, zoo hebben de meeste Leden en Steden van Holland, ter dagvaard, daar Amsterdam, en eenige Steden van haar aard, zijnde tot driemaalen ontbooden, niet wilden koomen, verscheenen, en, Staatschewijze vergadert, na stijl van Recht, op den vier en veertienden April, van het voornoemde jaar, gerezolveert en besslooten; dat men, tot wegneeminge van de gehaalde beroerten, een Provintionaal Sinodus zou doen vergaderen. Geevende voor reedenen: dat d'Inlandsche Geleerden

Na de vlakke Buijerzee.
Laat je heldenaard eens blijken.
Doet de Waterlanders ſtrijken;
Of deurboor 'er op de ſteê.
Jeremi, dat ſlimme Waaltje,
Toonde, al eerme 't wiſt, een ſtaaltje
Van zen Mannelik beſluit;
Want hy brocht, wie zou 'et wagen,
Op den Amſtel, alle dagen,
Mijn verloore Schildwacht uit.
Maar wat ſchrikkelikke dingen
Komen mijn gemoed beſpringen?
Och! ik lil gelijk een riet;
Want 'et puik van mijn Soldaten
Moeſten hun geweer verlaten,
Voor een huit vol vleisverdriet.
Doch ik hebme weêr te trooſten;
Want 'et haantje der Provooſten
Sprak te lijdig na men zin:
Hy beloofde my t'ontzetten.
Mit brocht Eelhart, na men wetten,
Drie gevangen Ruiters in.
Menno, met zen Lamremondje,
Liep, gelijk een jachtig Hondje,
Uit 'et Preekhuis, op de Wal.
't Mooje Kerckje wierd een Kroegje.
't Schapekooitje, zonder voegje,
Een beſcheete Wolveſtal.
Smulbek deed 'er niet dan ſnoepen.
Mit begon een Vent te roepen:
Poortop, Poortop, Poortop, hou.
Dit klonck bijſter in men ooren;
Doch 't geluit ging niet verlooren;
Want 'et toonde Goedharts trouw.
't Muyer Slot, met macht beſprongen,
Hoorde 't karmen van zen Jongen,
Op 'et draven van de Poſt.
Des ontfing, och! is 't geen jammer?

Den

meer tot de Vrede en Eenigheid zouden zijn gezind, dan d'Uitheemſche: doch dat men echter de ſtukken, die by d'Inlandſche niet afgehandelt en bygelegt konden worden, aan het oordeel der Uitheemſche zou verblijven. Zoo haaſt had Amſterdam het voorneemen der Heeren Staten van Holland niet vernoomen, of men voegd zich, met zen Medeſtanders, by de Staten Generaal, en zijn Exel: Stadhouder, verzoekende aldaar heul en hulp, mits, aan de zelve al het recht en vermoogen, dat zy, in de Staat van Holland hadden, opdragende. De Heer Advocaat, hier van kenniſſe vernomen hebbende, verzocht van zijn dienſt ontſlagen te zijn; want hy zag in wat dop deze ſpil wou draajen: maar de Heeren Staten van Holland, hebbende zijn wijzen Raad, in deeze ongelegentheid, het allermeeſte van nooden, konden daar toe niet verſtaan. Verzoekende derhalven, dat hy de hand, aan het goede werck, geliefde te houden, met beloften, van hem, voor alle ſwarigheden, te bevryden; alzoo hy niet dan het bevel van zijn Heeren en Meeſter had gedaan. Maar wat geſchied 'er? De Heer Stadhouder, zijnde van eenige Leeden van Holland, en de gantſche Generaleteit gevolmagtigt, doorreiſt, al de Steeden van Holland, en ſommige van d'andre Provintien: verzettende al de Majeſtraaten, die, hy verſtond, dat het eenigſins met de Staten van Holland hielden. Weg was het hoofd van dien getrouwen Raadsman: want zijn Vrienden en beſchermers waren van het kuſzen geſchopt, en, in des zelfs plaats, zag hy zijn bitterſte vyanden verſchijnen; zoo dat de poſten van het Hof, in zeer kort een tijd, met het bloed van dien ouden Patriot, waren beſprenckelt; invoegen dat d'Amſterdammers behoorden te gedencken; dat de Wraak haar Wrekend vermoogen nu alleen van verde eens heeft vertoond. Doch iemand mogt zeggen: Dat de tegenwoordige Regeerders, daar aan niet ſchuldig zijn. 't Is waar: maar David was, met de Zonde van Zauël, tegens de Gabaoners begaan, in 't allerminſte niet bevlekt, nochtans moeſt Izraël, in zijn tijd, daarom lijden,

Dat

Den benauden Amfterdammer
Een vergulde en krancke Droft.
Had de fchoone Koninginne
Hem dien rokken af zien fpinne,
En geen houte neus gehad,
Al 'er Liefde was vervloogen;
Want hy had zen Broek befpoogen,
Met de gift van 't befte Vat.
Dit onaartig overloopen
Rukte voort de Sluizen open,
En deurboorde Dijk en Dam:
Luft- en Kruidhof wierd gefchonden,
Lage Waajen heel verflonden,
Toen 'et zoute water quam.
Boereplaag brocht misvertrouwen;
Doch 'et blaffen der Kartouwen
Gaf de Krijgslui zulck een moet,
Datme, fier en onverdrooten,
In een nacht, wel vijftig fchooten
Van de nieuwe Borftweer doet.
Vyand, vyand, repje gaften,
Was de roep. O harde quaften!
Nu is 't eens de pijnen waard
Om een moedig hart te toonen:
Mit zond elck zen blauwe boonen
Na Keeskaax verloore Paard.
Toen begon me lont te ruiken,
En Gezanten te gebruiken,
Tot een reedelik Verdrag;
Want de tweedracht fleep 'er fpooren.
Al de welvaart ging verlooren
Als men op den handel zag.
Wijsheid vond bequame wegen.
Ieder floot terftond den degen,
Door de Vreede, in d'oude plaats:
Maar mijn Goden moeften buigen,
En hun needrigheid betuigen,
In 't verzetten van 'er maats.

Dat de Hollander, in zijn Praatje, het bedrijf van zen Hoogheid, by dat van den Hartoog van Alençon, póógt te zetten, is, mijns oordeels, zo bitter en ongerijmt als het immers kan zijn: Alençon fneê al dat werck van zijn eigen houtje, daar tegens heeft zen Hoogheid niet gedaan, dan met kenniffe van de Raad van Staten en de gantfche Generaliteit; doch die hebben, zoo den Hollander voorgeeft, daar toe geen vermoogen; wijl de zeven Landen, door d'Unie, alleen aan elkander gebonden, en niet tot een Lichaam gemaakt zijn. Dat is dat elck voor zich zelfs, in zen byzondre Regeeringe, een volkoome lichaam blijft. Het geen van niemand, met reeden, kan tegen gefproken worden; Maar het gaat, omtrent de Militie, heel anders; want daar zijn de zeve Landen niet meer dan een Lichaam; zo dat, in die zaak, een lid, fchoon het 'et grootfte van allen is, tegens d'andre zes, niet vermag, alwaart dat 'et daar by ook fchade quam te lijden. Nu is het, aan elck, zeer wel bekent, dat aanneemen en afdancken van Krijgsvolck een gedeelte van de Militie is. En waar uit is al dit werck anders oorfpronckelik. Echter póógt de Hollander al het vuil der Amfterdammers op zen Hoogheid, of zijne Raaden, te leggen: ja hy rekent hun lijf en goed genoeg verbeurt; doch hy gaat hier, gelijk in veel andre dingen, al vry wat breed, gelijk men, by het verhaal dat hy van de Bikkers doet, genoeg kan afmeten. Niet dat ik die mannen, als mooren, wil affchilderen: dan dit is, niettemin zeeker, dat Amfterdam, ja al zei ik gantfch Holland, ik weet niet of het buiten de waarheid zou zijn, van dat geflacht wierd geregeert. Zy hadden de Helmftok van 't Stier in hun geweld; want wat Colegie was 'er, zo wel ten Hoof als hier, daar in men ten minften niet een perzoon, die aan de Bikkers vermaagtfchap was, vond? Dan het is naturelik zen eige geflacht te bevorderen, en ik weet niet, wie zulkx, als het in zen vermoogen was, niet zou doen. Strijd het tegens de Wetten en Zeeden des Lands, het ftrijd niet tegens de Wet der natuur, die over alle wetten heerfchapt. Doch

Leeuwemond, wie zou 't gelooven,
Dreef, in 't blancke Harnas, booven.
Daar meê trok 'et Krijgsvolck af.
Mit begon men, op mijn ſtraten,
Heel verwart en vreemt te praten
Van dees afgeleede ſtraf.
d'Eene ſcholt de brave Bikkers,
Voor de grootſte en ſnootſte nikkers;
Om dat hun vermaart geſlacht
Overal was ingedrongen,
En, daar by, veel kromme ſprongen,
Voor 'et grauw te voorſchijn bracht.
Dan was 't, dat 'er macht, in Sweeden,
Al de winning van de Smeeden,
Tegens recht en reeden joeg.
Datme, tot der Borgers ſchanden,
Boeren, van de platte Landen,
Op 'et zachtſte kuſzen droeg.
Datze d'eer van d'oude Gilden,
Door 'er hofaardy, verſpilden,
En noch zeiden: 't Moet zo gaan,
Wat is aan Janrap gelegen?
Datze, met de Spaanſche degen,
Ooſt en Weſt wel dorſten ſlaan.
Dit ſchiet Goedhals, uit zen kooker,
Als een twiſt en tweedracht ſtooker,
Tot de veeren in 'er huit.
Hy beſchrijft men Ommegangen,
Zoo verwart, met quijl van Slangen,
Dat 'et nergens voegt noch ſluit.
Doch wie zoekt by hen iet zeekers?
't Is 'et aartje van de Preekers,
Dus te zeggen, zoo te doen.
Wachtje voor de ſwarte Kappen:
Of ze veel van Lief de ſnappen,
Zy zijn 't die het Pod-ai broên.
Dus was Valckoog van gevoelen,
Toen hy, voor de Dortze Doelen,

Deze

zulck een werck word meeſt en voorna
melik onder de Grooten, met ſcheel
oogen aangezien, en dat het hier zo heef
geweeſt is licht te bevroeden: want, om
de waarheid te zeggen, verſcheide ge
ſlachten waren, van de hoogſte Eeramp
ten, uitgeſloten, ſchoonze, voor de Bik
kers, noch in eer, noch in vermogen, nie
een hair hoefden te wijken; maar hen, in
de leſte hoedanigheid, overtroffen. Ja
cob, Bikker Jacobſz, was, onder zijn ge
ſlacht, eertijds de rijkſte. Andries en Cor
nelis hebben, van hun Ouders, nie
meer dan duizend ponden ten Huweli
gehad. De Rijkdommen van de Hee
van Swieten zijn uit de Weſtindiſch
Compagnie onſpronckelik: want zo
haaſt was deze niet opgericht, of hy brog
'er al zijn vermogen in; des zijn perzoon
volgens het Octrooi, de plaats van Be
winthebber bekleede. Het eerſte gelu
dat hem, in deze gelegentheid ontmoet
was de veroveringe van des Koning
Zilver, door den Manhaften Piet Hein
daar door hy het zo verde brogt, dat 'er
vijfentzeventig ten honderd, voor uitde
linge wierd gegeven. Daar op volgde d
Honduras vloot, die in de dartig ten hon
dert te bord brogt. Doen was het Cap
pitaal in de kas, en d'Actien tot een zee
hooge waarde; des Swieten, ziende wa
verder dan zijn neus lanck was, zich va
al den bras die hy, in de Compagnie had
ontſloeg, en, wijl hy nu wiſt waar d
meeſte winſten, op de Kuſt van Braſi
waren te doen, in 't byzonder begon t
handelen; invoegen dat hy, als 'er qua
lik een kiſt Zuikers by iemand was t
vinden, zijn Pakhuis opgeſtapelt vol had
en zich, daar by, in een jaar over de hon
derd duizend guldens verrijkte. Daar b
begon hy de Compagnie overal de voe
dwars te zetten, en alle vordeellikke be
ſluiten voor de zelve te verhinderen. Ge
wis uit geen andre oorzaak den om hem
en de zijne, daar door, te meer in 't vaar
water te helpen, en de kas te verſwaaren
Maar wie zal hem, hebbende eenig ver
ſtand, daarom laken, en met de nek aan
zien? 't Is een aard, die de natuur, nie
alleen in de Menſchen, maar ook, in d
Beeſten heeft geſtort, en wie zal de Com

Deze kromme krullen schreef:
Hier is 't Landverderf beschooren.
Gommer trekt Armijn by d'ooren,
En vereert zant Ian een dreef.
Zoo liet Achab zich bedroeven,
Door de raad van zulcke boeven,
Toen zijn Heir na Ramoth toog:
Maar hier weet men 't aêrs te brouwen:
Joab quam hier 't Leeger bouwen,
Om dat Seba God beloog.
Deze strijd, zoo vol vermogen,
Gaf, aan Vechter, twee blauw oogen.
En 't Verdrag nam Uit de Broek,
Met een ruk, een lapje Laken,
En, hoe bitter moest 'et smaken,
Van zen Wijf een Kermiskoek.
Wie kan al 't bedrijf vertellen,
En tot een gedenckbaak stellen,
In een Boek of ope blad?
Was Homerus in 'et leven,
Ik zou aan zen veeder kleven,
En verdienen gonst en schat.
Heer! hoe holt men brein dus bijster?
Zong de Vos niet als een Lijster
Op de boezem van de Vreê?
Liet hy zich niet lustig hooren,
Toen de Slotvoogd wierd verkooren,
Aan d'ontstelde Zuyerzee?
Treed hy, met zen gouwe vaarzen,
Niet doorluchtig in de laarzen,
Van Atheen, op ons Tooneel?
Doet zen Ganzeschaft geen wonder
Als ze Blixem, Vuur en Donder
Slaat uit Arans bekkeneel?
Wel te deeg is hy de Hailig:
Met zijn veeder vliegt men vailig
Op de Goddelikke Troon;
Des zal ik Kristijn verstrekken,

En

pagnie, in 't misnoegen, dat ze, door 'er lang-geleede schaden, over de Bikkers heeft, niet rechtvaardigen? Mijns oordeels, niemand; want ieder is tot de voorstant van zen huis verplicht, en al de wereld voegt zich goedwillig na d'inhoud van zo loffelik een regel, te meeer om dat de Geleerde die Wet, uit de Halige boeken, weten te putten; want den Apostel zegt: *Wie zen Huis niet bezorgt, die is als een Heiden en Ongeloovige.* Het schijnt dat de Heidenen toen noch blind wierden gebooren, en, oud geworden zijnde, niet een steek deur de neus zagen, nu weet elck dat rapen goed kruid is. De Kinderen houden zulcke Torren, die 'er draad wel uitvliegen voor de beste, en d'edelste Vogels verheffen zig gewoonelik 't allerhoogste van de aarde. Waarom dan deeze deugd in de Bikkers zo geweldig gewraakt? Laat zien of 'er iemand is, die, op 'et kussen zittende, een andre weg, ten voordeel van zen huis, zal opslaan. Elck heeft al te garen dat zijn Haan de Koningk is. En het is prijsselik zen rol, als het tijd is, wel te speelen: wie anders doet, die mag, met recht, voor een Babok gescholden worden. Hier van kan men, in d'allerkleinste Colegien, ja zelfs by de Hofden, holla, Regenten van den Schouburgs, een staaltje vinden: want

De Weereld is een Speeltoonneel;
Elck speelt zijn Rol, èn krijgt zen Deel.

Zoo heeft 'et geweest, zo is 't, en zoo zal het ook zijn, tot dat men zegt: Het Spel is

U I T.

En zijn geestig hoofd bedekken,
Met men eige Wapenkroon.
Maar, helaas! wat mag ik hoopen,
Of die Man zen Pen zou doopen,
In de tranen van zen lief:
Neen, ô neen! dan wil niet lukken.
En de zoetert gaat op krukken;
Des verlies ik mijn gerief.
Echter moet 'er iets van blijven,
En op Swanewieke drijven,
Eer de tijd 'et al verſpilt.
Koom dan hier mijn ſtrijdbre Yren, (*a*)
Voer 't beleg der Batavieren,
Eeuwig tot een Wapenſchild.
Laat geen Engel u braveeren,
Trek 'em by zen Uileveeren,
Dat hy piept gelijk een Muis.
Wilt noch loot noch polver ſparen;
Maar ſchiet echter met die ſnaren
't Hooftçieraad niet van 'et huis.
Grootvaêr, koom te Kermis over;
Want den handel is veel groover
Dan mijn tong vertellen kan.
Laat uw oogen 't werck beſchouwen,
En daar van 'et nut onthouwen;
Als een wijs en deftig man.
Vrees niet dat u, in mijn wallen,
Eenig quaad zal overvallen,
Neen, ô neen! dat heeft geen nood;
Want ik ſchiet, wie zou 't zoo giſſen?
Met mijn Snaphaan, zonder miſſen,
Alle nachten 't onraad dood.
Wilt uw Koffer over zenden,
Want mijn Biertje der ellenden (*b*)
Loopt, al kiemende, op 'et leſt.
'k Wil men Wijnvat niet begraven; (*c*)
Maar de vrienden luſtig laven,
En gedencken:

Vreede is beſt.

(*a*) De Borgers van Raapenborg en Marcken, hebben, aan hun Tromſlaager, een Schild, van honderd guldens aan Zilver, met de Blokkeringe van Amſterdam verçiert, geſchoncken.

(*b*) Men had, in de Belegering, Bier van Regenwaater gebrouwen.

(*c*) Hontoms Wijnvat, aan 't Tol-hek begraven zijnde, wierd, van zommige boeven, uitgedroncken.